

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 188 (XXXII) — Nr. 690

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 3 august 2020

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
M.147. — Ordin al ministrului apărării naționale pentru modificarea și completarea Regulamentului serviciului interior, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.97/2014	2
248. — Ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale privind modificarea art. 7 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 53/2008 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul prin Sistemul național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului	3
4.711. — Ordin al ministrului educației și cercetării privind acordarea acreditării pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv pentru nivelul „liceal”, profilul „real”, specializarea „științe ale naturii” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București	3–4
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE	
Decizia nr. 15 din 28 mai 2020 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)	5–15

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL APĂRĂRII NAȚIONALE

ORDIN

pentru modificarea și completarea Regulamentului serviciului interior, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.97/2014

— extras —

Având în vedere prevederile art. 66 alin. (1) din Legea nr. 333/2003 privind paza obiectivelor, bunurilor, valorilor și protecția persoanelor, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

pentru aplicarea prevederilor art. 70 din Legea nr. 346/2006 privind organizarea și funcționarea Ministerului Apărării Naționale, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 11 din Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României,

în temeiul prevederilor art. 40 alin. (1) din Legea nr. 346/2006, republicată, cu modificările și completările ulterioare,

ministrul apărării naționale emite prezentul ordin.

Art. I. — Regulamentul serviciului interior, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.97/2014, publicat*) în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 13 octombrie 2014, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează:

.....
4. La articolul 56 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) a doua zi, în termen de 60 de zile de la efectuarea serviciului interior.”

5. La articolul 56 alineatul (2), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) a doua zi, în termen de 60 de zile de la efectuarea serviciului interior.”

6. La articolul 56 alineatul (3), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) a treia zi, în termen de 60 de zile de la efectuarea serviciului interior.”

7. La articolul 56 alineatul (4), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins:

„b) a treia zi, în termen de 60 de zile de la efectuarea serviciului interior.”

8. La articolul 56, după alineatul (10) se introduce un nou alineat, alineatul (11), cu următorul cuprins:

„(11) În situația în care zilele de recuperare nu pot fi acordate în termen de 60 de zile de la efectuarea serviciului interior, acestea pot fi compensate financiar în conformitate cu legislația în vigoare.”

Art. II. — Prezentul ordin se publică**) în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul apărării naționale,
Nicolae-Ionel Ciucă

București, 27 iulie 2020.
Nr. M.147.

*) Regulamentul serviciului interior, aprobat prin Ordinul ministrului apărării naționale nr. M.97/2014, cu modificările și completările ulterioare, a fost publicat, în extras, în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 745 din 13 octombrie 2014.

**) Ordinul se publică în extras, potrivit dispozițiilor art. 11 alin. (3) din Legea nr. 122/2011 privind regimul armelor, dispozitivelor militare și munițiilor deținute de Ministerul Apărării Naționale și de forțele armate străine pe teritoriul României.

AGENȚIA NAȚIONALĂ PENTRU RESURSE MINERALE

O R D I N

privind modificarea art. 7 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 53/2008 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul prin Sistemul național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului

Având în vedere Referatul Direcției generale inspecție și supraveghere teritorială a activităților miniere și a operațiunilor petroliere nr. 400.814 din 7.07.2020,
în temeiul art. 4 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 1.419/2009 privind organizarea și funcționarea Agenției Naționale pentru Resurse Minerale, cu modificările ulterioare,

președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale emite următorul ordin:

Art. I. — Articolul 7 din anexa la Ordinul președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale nr. 53/2008 pentru aprobarea Instrucțiunilor privind criteriile, metodologia și procedura de stabilire a tarifelor reglementate pentru transportul prin Sistemul național de transport al țițeiului, gazolinei, condensatului și etanului, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 267 din 4 aprilie 2008, se modifică și va avea următorul cuprins:

„Art. 7. — (1) Tarifele reglementate se aprobă prin ordin al președintelui Agenției Naționale pentru Resurse Minerale.

(2) Ordinul de aprobare a tarifelor reglementate intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, dacă în cuprinsul ordinului nu este prevăzută o dată ulterioară.”

Art. II. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Agenției Naționale pentru Resurse Minerale,
Nicolae Turdean

București, 27 iulie 2020.
Nr. 248.

MINISTERUL EDUCAȚIEI ȘI CERCETĂRII

O R D I N

privind acordarea acreditării pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv pentru nivelul „liceal”, profilul „real”, specializarea „științe ale naturii” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 22/2007 pentru aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul dispozițiilor Ordinului ministrului educației naționale nr. 3.202/2013*) privind acordarea autorizării de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv pentru nivelul „liceal”, profilul „real”, calificarea profesională „științe ale naturii” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București,

ținând cont de prevederile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 23/2019 pentru completarea Legii educației naționale nr. 1/2011, instituirea unor derogări și prorogarea unor termene, aprobată cu completări prin Legea nr. 230/2019,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 4 din 5.06.2020 privind propunerea de acordare a acreditării pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat evaluată în perioada 27—28 februarie 2020,

în temeiul art. 15 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 24/2020 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației și Cercetării,

*) Ordinul ministrului educației naționale nr. 3.202/2013 nu a fost publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

ministrul educației și cercetării emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă acreditarea pentru nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv pentru nivelul „liceal”, profilul „real”, specializarea „științe ale naturii”, limba de predare „română”, forma de învățământ „cu frecvență” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă”, cu sediul în municipiul București, Strada Viitorului nr. 60, sectorul 2, începând cu anul școlar 2020—2021, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Personalul didactic, didactic auxiliar și personalul nedidactic, angajat conform prevederilor legii la nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv la nivelul „liceal”, profilul „real”, specializarea „științe ale naturii”, autorizate, se preia la nivelul de învățământ „gimnazial”, respectiv la nivelul „liceal”, profilul „real”, specializarea „științe ale naturii”, acreditate în cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București.

Art. 3. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București are

obligația de a solicita evaluarea externă periodică în termen de maximum 5 ani de la obținerea acreditării, dar nu mai târziu de anul școlar 2024—2025.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București este monitorizată și controlată periodic de către Ministerul Educației și Cercetării, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar al Municipiului București, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acreditării.

Art. 5. — Ministerul Educației și Cercetării, unitatea de învățământ de stat Colegiul Național „Cantemir Vodă” din municipiul București, Inspectoratul Școlar al Municipiului București și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației și cercetării,

Sorin Ștefan Decă,
secretar general adjunct

București, 14 iulie 2020.

Nr. 4.711.

ANEXĂ

Municipiul București

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/dată	Denumirea persoanei juridice inițiatoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivel de învățământ/ Nivel de calificare	Profilul/ Domeniul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ
1.	Colegiul Național „Cantemir Vodă”	5/27.02.2020		Str. Viitorului nr. 60, sectorul 2, tel.: 021/2106935	Gimnazial/Nivel 1 (conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)				Română	Cu frecvență
					Liceal/Nivel 4 (conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)	Real (filieră teoretică)		Științe ale naturii	Română	Cu frecvență
Capacitate maximă de școlarizare*) — 26 de formațiuni de studiu/două schimburi (maximum 13 formațiuni de studiu/schimbul 1 și maximum 13 formațiuni de studiu/schimbul 2)										

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în două schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 15

din 28 mai 2020

Dosar nr. 699/1/2020

Daniel Grădinaru — președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție — președintele completului
 Elena Barbu — judecător la Secția penală
 Alin Sorin Nicolescu — judecător la Secția penală
 Lucia Tatiana Rog — judecător la Secția penală
 Săndel Lucian Macavei — judecător la Secția penală
 Ștefan Pistol — judecător la Secția penală
 Eleni Cristina Marcu — judecător la Secția penală
 Alexandra Iuliana Rus — judecător la Secția penală
 Francisca Maria Vasile — judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Tribunalul Timiș — Secția penală, în Dosarul nr. 21.263/325/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „*Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității — «cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte» —, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă.*”

Completul competent să judece sesizarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile ce formează obiectul Dosarului nr. 699/1/2020 este legal constituit conform dispozițiilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală raportat la art. 36 alin. (1) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Sedința de judecată a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, domnul judecător Daniel Grădinaru.

La ședința de judecată a participat domnul Mădălin Marian Pușcă, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 38 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat.

Judecător-raportor a fost desemnat, conform prevederilor art. 476 alin. (7) din Codul de procedură penală, doamna Francisca Maria Vasile, judecător în cadrul Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de domnul Teodor Manea, procuror șef al Biroului de recursuri penale în interesul legii, Secția judiciară.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, învederând obiectul Dosarului nr. 699/1/2020 aflat pe rolul Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

S-a mai arătat că la dosar au fost transmise puncte de vedere de către curțile de apel și instanțele arondate acestora, Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție, precum și de către Centrul de Cercetări în Științe Penale din cadrul Facultății de Drept a Universității de Vest din Timișoara.

În continuare a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor, doamna judecător Francisca Maria Vasile, care a fost înaintat părților, potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat domnului procuror Teodor Manea să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema supusă dezbaterii în Dosarul nr. 699/1/2020.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut că sesizarea formulată de Tribunalul Timiș este inadmisibilă, întrucât nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind existența unei veritabile chestiuni de drept.

A menționat că această condiție a fost consacrată jurisprudențial de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin deciziile nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016, nr. 19 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017.

De asemenea, a considerat că textul de lege este clar, art. 177 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală prevăzând când este incidentă regula specialității.

În ceea ce privește fondul sesizării, reprezentantul Ministerului Public a susținut că textul de lege se aplică în sensul stabilit de judecătorul-raportor.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, domnul judecător Daniel Grădinaru, constatând că nu mai sunt întrebări de formulat din partea membrilor completului, a declarat dezbaterile închise, iar Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin Încheierea de ședință din data de 30 ianuarie 2020, pronunțată în Dosarul nr. 21.263/325/2019, **Tribunalul Timiș — Secția penală**, în baza art. 475 din Codul de procedură penală, a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea următoare chestiuni de drept:

„*Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității —*

«cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte» —, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă».

II. Expunerea succintă a cauzei

Tribunalul Timiș — Secția penală este investit, în ultimul grad de jurisdicție, cu soluționarea contestației formulate de contestatorul condamnat I.B.A. împotriva Sentinței penale nr. 3.378 din 24.10.2019, pronunțată de Judecătoria Timișoara în Dosarul nr. 21.263/325/2019.

Prin cererea formulată la termenul de judecată din data de 14.01.2020, avocatul ales al inculpatului I.B.A. a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu privire la interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, de a căror lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei.

În motivarea cererii a arătat că prin Sentința penală nr. 3.378, pronunțată la data de 24 octombrie 2019 de către Judecătoria Timișoara, s-au hotărât următoarele:

În baza art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală și lit. d) din Codul de procedură penală, a fost admisă contestația la executare formulată de condamnatul I.B.A., s-a constatat că prin Decizia Tribunalului Krems An Der Donau din Austria, pronunțată la data de 4.06.2019 în Dosarul 14HR 9/19W, a fost aprobată extrădarea condamnatului I.B.A. pentru infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal și de art. 182 din Codul penal (din 1969) și s-a respins extrădarea pentru executarea pedepsei principale și a elementelor de pedeapsă derivate în cazul infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1) din Codul penal, fără a se renunța la principiul specialității.

În baza art. 598 alin. (1) lit. c) teză finală din Codul de procedură penală, raportat la art. 74 coroborat cu art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, s-a descontopit pedeapsa rezultantă de 1 an și 7 luni închisoare, la care a fost condamnat contestatorul I.B.A. prin Sentința penală nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara, în pedepsele componente, pe care le-a repus în individualitatea lor, după cum urmează:

- (i) pedeapsa de 1 an închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie;
- (ii) pedeapsa de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie;
- (iii) sporul de 1 lună închisoare, aplicat în baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal;

- (iv) măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, aplicată în baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare aplicate pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012 și înlocuită cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani.

A înlăturat sporul de 1 lună închisoare, aplicat în baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal.

În baza art. 599 alin. (4) din Codul de procedură penală, coroborat cu dispozițiile art. 555 din Codul de procedură penală, a revocat Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 2.010/2017 din data de 12.02.2018 emis de Judecătoria Arad și a dispus:

— emiterea unui mandat de executare pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare în regim de detenție, compusă din pedeapsa de 3 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, la care s-au adăugat 6 luni reprezentând o pătrime din măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, aplicată în baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare, pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal, ce a fost dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012, a fost înlocuită cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara;

— emiterea unui mandat de executare pentru pedeapsa de 1 an închisoare în regim de detenție, aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara. Mandatul va fi pus în executare efectivă cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) lit. b) și ale art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, după executarea mandatului emis pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare.

În baza art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 15 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, a dedus din pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare durata pedepsei executate în Germania, respectiv de la data de 22.07.2018 (data punerii în executare a Mandatului european de arestare nr. 11/2018 din 22.03.2018, emis de Judecătoria Arad) până la data de 22.08.2018 inclusiv (data respingerii extrădării), precum

și durata pedepsei executate în Austria, respectiv de la data de 6.05.2019 (data punerii în executare a Mandatului european de arestare nr. 11/2018 din 22.03.2018, emis de Judecătoria Arad) până la data de 25.06.2019 inclusiv (data transferării în România în vederea executării pedepsei).

În temeiul art. 71 din Codul penal, a computat din durata pedepsei de 9 luni închisoare perioada executată de la data de 25.06.2019 până la zi și a dedus durata reținerii și arestării preventive din data de 15.02.2012 până la data de 5.03.2012, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara.

S-a arătat, de asemenea, că prin Sentința penală nr. 1.930, pronunțată la data de 11.10.2017 în Dosarul nr. 15.933/55/2016 de către Judecătoria Arad:

În baza art. 335 alin. (1) din Codul penal, a fost condamnat inculpatul I.B.A. la o pedeapsă de 1 an închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără permis de conducere.

În baza art. 48 alin. (1) din Codul penal raportat la art. 320 alin. (1) din Codul penal, a fost condamnat inculpatul I.B.A. la o pedeapsă de 6 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la fals material în înscrisuri oficiale.

În baza art. 323 din Codul penal, a fost condamnat inculpatul I.B.A. la o pedeapsă de 3 luni închisoare pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals.

În baza art. 38 și 39 din Codul penal, au fost contopite pedepsele de 1 an închisoare, 6 luni închisoare și 3 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din totalul celorlalte pedepse, respectiv 3 luni închisoare, inculpatul urmând a executa pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare. În baza art. 22 alin. (4) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, s-a revocat suspendarea condiționată a executării pedepsei de 2 ani închisoare aplicate pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012, și s-a înlocuit pedeapsa de 2 ani închisoare cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani.

În baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, s-a aplicat pedeapsa de 1 an și 3 luni închisoare care s-a majorat cu 6 luni din măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, inculpatul urmând a executa în final pedeapsa de 1 an și 9 luni închisoare.

Împotriva acestei hotărâri s-a formulat cerere de apel, soluționată prin Decizia nr. 195/A din data de 12.02.2018, pronunțată în Dosarul nr. 15.933/55/2016 al Curții de Apel Timișoara, dispunându-se următoarele:

S-a desființat, în parte, sentința apelată și, rejudecând cauza, s-a dispus încetarea procesului penal pornit împotriva inculpatului I.B.A. pentru infracțiunea de complicitate la fals material în înscrisuri oficiale. În baza art. 38 și 39 din Codul penal, s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare și 3 luni închisoare în pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din pedeapsa de 3 luni închisoare, inculpatul urmând a executa pedeapsa de 1 an și 1 lună închisoare.

În baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal, s-au contopit pedepsele de 1 an închisoare și 3 luni închisoare aplicate de instanța de fond în pedeapsa cea mai grea de 1 an închisoare, la care s-a adăugat un spor de o treime din pedeapsa de 3 luni închisoare, inculpatul urmând a executa 1 an și 1 lună închisoare.

S-a arătat că, raportat la faptul că persoana condamnată I.B.A. nu se mai afla în România la data pronunțării hotărârii de către Curtea de Apel Timișoara, la data de 22 martie 2018, Judecătoria Arad a emis pe numele său Mandatul european de arestare nr. 11/2018, în baza Sentinței penale nr. 1.930, pronunțată de Judecătoria Arad la data de 11.10.2017 și rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018, pronunțată de Curtea de Apel Timișoara, la aceeași dată fiind emis și mandatul de executare a pedepsei închisorii de către aceeași instanță, fiind urmărit pentru executarea unei pedepse de 1 an și 7 luni închisoare, cu executare în regim de detenție.

Contestatorul a arătat că, în baza emiterii Mandatului european de arestare nr. 11/2018, a fost identificat de către autoritățile din Germania și arestat la data de 22.07.2018. La data de 2.08.2018, autoritățile din Germania, prin Procuratura Generală Thuringen, au emis o adresă către Judecătoria Arad prin care au solicitat diverse informații cu privire la condițiile de detenție la care I.B.A. urmează să fie supus în urma extrădării sale în România. Având în vedere faptul că I.B.A. se afla în stare de arest, Procuratura Generală Thuringen a stabilit termen pentru emiterea unui răspuns până la data de 21.08.2018, în caz de nerespectare mandatul de extrădare urmând a fi anulat de către Curtea Supremă a Landului Thuringen.

Dat fiind faptul că autoritățile din România nu s-au conformat solicitărilor impuse de către autoritățile germane și nu au furnizat informațiile necesare acestora pentru soluționarea cererii de extrădare, la data de 22.08.2018 Parchetul General din Thuringen a respins extrădarea cetățeanului român I.B.A. În decizia emisă de către Parchetul General din Thuringen s-a menționat faptul că persoana urmărită s-a aflat în arest cu scop de extrădare în perioada cuprinsă între 23.07.2018 și 22.08.2018.

Ulterior, la data de 6.05.2019, acesta a fost identificat și arestat în Austria, în vederea executării mandatului european de arestare emis de către autoritățile române. Astfel, la data de 4.06.2019, Tribunalul Krems An Der Donau din Austria a emis decizia prin care „(...) a fost aprobată extrădarea lui I.B.A., născut la data de 30.06.1994, în baza Ordinului european de arest pentru uz de fals în înscrisuri și uz de fals și falsificări în înscrisuri oficiale și/sau sub semnătură privată, conform articolului 323 din Codul penal România, precum și din cauza vătămării corporale grave, conform articolului 182 din Codul penal România, precum și elementelor de pedepsire derivate.

S-a respins însă extrădarea pentru executarea pedepsei penale a lui I.B.A., născut la data de 30.06.1994, în baza Ordinului european de arest din cauza conducerii unui autoturism pe căi rutiere publice, fără a deține permis de conducere pentru niciuna dintre categoriile prevăzute de lege, conform articolului 355 alineat (1) din Codul penal România, precum și la elementele de pedepsire derivate.

Nu se renunță la principiul de specialitate”.

Mai mult decât atât, în motivarea Deciziei din data de 4.06.2019, Tribunalul Krems An Der Donau reiterează faptul că extrădarea pentru executarea pedepsei închisorii de 1 an pentru săvârșirea infracțiunii de „conducerea unui vehicul fără permis de conducere”, prevăzută de art. 335 din Codul penal din România, se respinge, argumentul principal fiind lipsa dublei incriminări a acestei infracțiuni: „Fapta penală de conducere a unui autovehicul pe șosele publice, fără permis de conducere pentru nicio categorie de autovehicule, intră sub incidența articolului 4 alineatele (1) și (3) din Legea federală privind cooperarea judiciară în materie penală între statele Uniunii Europene. Conform Ordinului european de arest a fost sancționat cu un an de închisoare. Din cauza faptului că această faptă penală nu este pasibilă de pedeapsă în ambele state, cererea de extrădare pentru acest cap de acuzare se va

respinge. Extradarea pentru executarea unei pedepse privative de libertate de (încă) 12 luni a fost deci respinsă.”

Contestatorul condamnat, prin avocat ales, a invocat jurisprudența internă și practica Curții Europene a Drepturilor Omului în susținerea admisibilității procedurii.

În drept, contestatorul condamnat a înțeles să se prevaleze de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală și ale art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală.

În ceea ce privește admisibilitatea sesizării, potrivit art. 475 din Codul de procedură penală, s-au invocat următoarele:

De lămurirea modului de interpretare și aplicare a dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală raportat la dispozițiile prevăzute în legislația europeană (art. 27 din Decizia-cadru a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre, art. 18 din Decizia-cadru 2008/909/JAI a Consiliului Uniunii Europene din 27 noiembrie 2008 privind aplicarea principiului recunoașterii reciproce în cazul hotărârilor judecătorești în materie penală care impun pedepse sau măsuri privative de libertate în scopul executării lor în Uniunea Europeană, art. 14 din Convenția europeană de extradare din 13 decembrie 1957, actualizată) depinde soluționarea în fond a cauzei, mai ales că prezenta contestație vizează, în principal, opțiunea contestatorului I.B.A. de a uza de principiul specialității și de a beneficia de efectele sale sub aspectul recunoașterii tuturor drepturilor legale derivând din principiul specialității, în condițiile în care în contestația la executare formulată s-a încălcat și un alt principiu consacrat în dreptul penal, respectiv principiul *non reformatio in peius*; soluționarea căii de atac, aflată în competența Tribunalului Timiș, depinde de dezlegarea ce se va da chestiunii de drept supuse procedurii hotărârii prealabile.

Problema de drept enunțată este nouă, deoarece prin consultarea jurisprudenței și studiarea site-ului www.scj.ro s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.

Problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție, consultate la data de 20 decembrie 2019.

Obiectul cauzei

Prin Sentința penală nr. 3.378 din data de 24 octombrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 21.263/325/2019, Judecătoria Timișoara, în baza art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală și lit. d) din Codul de procedură penală, a admis contestația la executare formulată de condamnatul I.B.A. și în consecință:

A constatat că prin Decizia Tribunalului Krems An Der Donau din Austria, pronunțată la data de 4.06.2019 în Dosarul nr. 14HR 9/19W, a fost aprobată extradarea condamnatului I.B.A. pentru infracțiunile prevăzute de art. 323 din Codul penal și de art. 182 din Codul penal (din 1969) și s-a respins extradarea pentru executarea pedepsei principale și a elementelor de pedeapsă derivate în cazul infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1) din Codul penal, fără a se renunța la principiul specialității.

În baza art. 598 alin. (1) lit. c) teza finală din Codul de procedură penală raportat la art. 74 coroborat cu art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, s-a descontopit pedeapsa rezultantă de 1 an și 7 luni închisoare la care a fost condamnat contestatorul I.B.A. prin Sentința penală nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara, în pedepsele componente, pe care le-a repus în individualitatea lor, după cum urmează:

— pedeapsa de 1 an închisoare, aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism

fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie;

— pedeapsa de 3 luni închisoare, pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie;

— sporul de 1 lună închisoare, aplicat în baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal;

— măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, aplicată în baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare aplicate pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012 și înlocuită cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani.

S-a înlăturat sporul de 1 lună închisoare, aplicat în baza art. 38 și art. 39 alin. (1) lit. b) din Codul penal.

În baza art. 599 alin. (4) din Codul de procedură penală coroborat cu dispozițiile art. 555 din Codul de procedură penală, s-a revocat Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 2.010/2017 din data de 12.02.2018 emis de Judecătoria Arad și s-a dispus:

— emiterea unui mandat de executare pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare în regim de detenție, compusă din pedeapsa de 3 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, la care s-au adăugat 6 luni reprezentând o pătrime din măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, aplicată în baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal (dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012 și înlocuită cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara);

— emiterea unui mandat de executare pentru pedeapsa de 1 an închisoare în regim de detenție, aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, conform Sentinței penale nr. 1.930/11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara, care va fi pus în executare efectivă cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) lit. b) și ale art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea

judiciară internațională în materie penală, după executarea mandatului emis pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare.

În baza art. 598 alin. (1) lit. d) din Codul de procedură penală coroborat cu art. 15 alin. (1) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, a dedus din pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare durata pedepsei executate în Germania, respectiv de la data de 22.07.2018 (data punerii în executare a Mandatului european de arestare nr. 11/2018 din 22.03.2018 emis de Judecătoria Arad) până la data de 22.08.2018 inclusiv (data respingerii extrădării), precum și durata pedepsei executate în Austria, respectiv de la data de 6.05.2019 (data punerii în executare a Mandatului european de arestare nr. 11/2018 din 22.03.2018 emis de Judecătoria Arad) până la data de 25.06.2019 inclusiv (data transferării în România în vederea executării pedepsei).

În temeiul art. 71 din Codul penal, a computat din durata pedepsei de 9 luni închisoare perioada executată de la data de 25.06.2019 până la zi și a dedus durata reținerii și arestării preventive din data de 15.02.2012 până la data de 5.03.2012, conform dispoziției Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara.

Împotriva acestei soluții a declarat contestație contestatorul condamnat I.B.A., prin apărător ales care, în temeiul art. 425 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, a solicitat admiterea contestației, trimiterea cauzei spre rejudecare în condițiile în care se va constata încălcat dreptul la un proces echitabil, precum și dreptul la apărare, cât și dreptul la două grade de jurisdicție în materie penală, garantat de art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 la Convenția europeană a drepturilor omului.

În motivele contestației s-a susținut că nu a fost pusă în discuția părților aplicarea legii penale mai favorabile, conform art. 5 din Codul penal, care ar fi dus la o soluție diferită. În temeiul art. 425 alin. (2) lit. a) din Codul de procedură penală, a solicitat admiterea contestației și, pe cale de consecință, în cazul primului mandat de executare, emis pentru perioada de 9 luni, să se constate incidente dispozițiile art. 34 alin. (1) lit. b) din Codul penal (1968) raportat la art. 5 din Codul penal, care prevăd aplicarea legii penale mai favorabile, astfel că, în contextul sesizării instanței în temeiul art. 585 alin. (1) lit. a) din Codul de procedură penală, vechiul Cod penal este legea mai favorabilă și, pe cale de consecință, devin aplicabile dispozițiile din vechiul Cod penal, respectiv ale art. 34 alin. (1) lit. b), care prevăd aplicarea în mod facultativ a unui spor de pedeapsă. În plus, s-a susținut lipsa motivării hotărârii. Această omisiune a instanței rezultă din înscrisurile care compun dosarul cauzei, părțile neformulând concluzii cu privire la dispozițiile art. 6 din Codul de procedură penală, ceea ce echivalează cu încălcarea dreptului la apărare și la un proces echitabil. A amintit jurisprudența curții supreme în sensul că „instanța de recurs nu poate să soluționeze direct o cerere de contopire, deoarece aceasta implică o examinare directă a fondului în vederea statuării asupra sporului de pedeapsă ce urmează a fi aplicat”.

Ca urmare, în temeiul art. 425 alin. (2) lit. b) din Codul de procedură penală, s-ar impune, în urma admiterii contestației, trimiterea cauzei spre rejudecare primei instanțe.

Contestatorul a invocat și principiul *non reformatio in peius*, în completarea argumentelor legate de incidența dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 6 din Convenția europeană a drepturilor omului, a dreptului la apărare, precum și a dreptului la două grade de jurisdicție în materie penală garantat de art. 2 din Protocolul adițional nr. 7 al Convenției europene a drepturilor omului.

S-a menționat că principiul *non reformatio in peius* este una dintre limitele impuse de legiuitor efectului devolutiv al apelului și înfrânge chiar și principiul legalității și pe cel al aflării adevărului, constituind o derogare de la acestea. A apreciat că, în considerarea acestor reguli, prima instanță a dispus, în mod nelegal, descontopirea pedepsei de 1 an și 7 luni închisoare la care a fost condamnat contestatorul I.B.A. prin Sentința penală nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, în pedepsele componente, pe care le-a repus în individualitatea lor, și, revocând Mandatul de executare a pedepsei închisorii nr. 2.010/2017 din data de 12.02.2018, emis de Judecătoria Arad, a emis două mandate, după cum urmează:

— mandat de executare pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare în regim de detenție, compusă din pedeapsa de 3 luni închisoare aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de uz de fals, prevăzută de art. 323 din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a) și b) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, la care se adaugă 6 luni reprezentând o pătrime din măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, aplicată în baza art. 22 alin. (4) lit. b) din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal raportat la art. 129 alin. (2) lit. b) din Codul penal, ca urmare a revocării suspendării condiționate a executării pedepsei de 2 ani închisoare pentru comiterea infracțiunii de vătămare corporală gravă, prevăzută de art. 182 alin. (1) din Codul penal, dispusă prin Sentința penală nr. 81 din 26 iunie 2012 și înlocuită cu măsura educativă a internării într-un centru educativ pe o durată de 2 ani, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017, pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara;

— mandat de executare pentru pedeapsa de 1 an închisoare în regim de detenție, aplicată pentru săvârșirea infracțiunii de conducere pe drumurile publice a unui autoturism fără permis de conducere, prevăzută de art. 335 alin. (1) din Codul penal, cu interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b), i) din Codul penal pe o perioadă de 3 ani, ca pedeapsă complementară, și interzicerea drepturilor prevăzute de art. 66 alin. (1) lit. a), b) și i) din Codul penal, ca pedeapsă accesorie, conform Sentinței penale nr. 1.930 din 11.10.2017 pronunțată de Judecătoria Arad în Dosarul nr. 15.933/55/2016, definitivă prin Decizia penală nr. 195/A din 12.02.2018 a Curții de Apel Timișoara, care va fi pus în executare efectivă cu respectarea dispozițiilor art. 74 alin. (1) lit. b) și ale art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, după executarea mandatului emis pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni închisoare.

Instanța a dispus emiterea a două mandate distincte, noi, care determină în mod automat executarea, în total, a unei pedepse mai mari decât cea definitiv aplicată, de 1 an și 7 luni.

Criticile formulate împotriva sentinței penale privesc și aspecte legate de greșita aplicare a legii penale, în sensul în care instanța de fond nu a dat curs, a omis să pună în discuția părților, chiar și din oficiu, și să aplice dispozițiile legale care prevăd aplicarea legii mai favorabile, care este legea penală anterioară.

Apărătorul ales al contestatorului condamnat a invocat și atașat practică judiciară și jurisprudență.

Punctele de vedere ale procurorului și inculpatului asupra chestiunii de drept sesizate

Reprezentanta Ministerului Public a arătat că susține concluziile scrise depuse la termenul anterior de judecată, când s-a discutat cererea de sesizare a Înaltei Curți de Casație și

Justiție formulată de avocatul ales al inculpatului. Opinia Ministerului Public a fost aceea aceea că se impune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție.

Contestatorul I.B.A. a arătat că este de acord cu poziția apărătorului ales, solicitând sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

III. Punctul de vedere al completului care a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție

Instanța de trimitere a precizat că sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate pentru declanșarea acestei proceduri, ce se cer a fi întrunite cumulativ, și anume:

1. existența unei cauze în curs de judecată în ultimă instanță, condiție îndeplinită în situația în care, în faza contestației formulate în baza art. 425¹ din Codul de procedură penală, decizia ce urmează a fi pronunțată este definitivă;

2. ivirea unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei în curs de judecată, condiție apreciată ca fiind îndeplinită, respectiv interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității „cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte”, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă;

3. chestiunea de drept este lămuritoare pentru soluționarea pe fond a cauzei și asupra acesteia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu a făcut obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

S-a avut în vedere, totodată, că această problemă de drept nu a făcut obiectul unei jurisprudențe constante, nici al unui recurs în interesul legii sau al unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, având potențial real de a genera o practică neunitară.

IV. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și de către instanțele judecătorești arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării.

În urma consultării instanțelor de judecată s-a evidențiat **opinia majoritară** potrivit căreia dacă statul de trimitere nu și-a exprimat acordul pentru încuviințarea extrădării pentru una dintre faptele penale din cadrul concursului de infracțiuni, persoana extrădată nu va putea fi urmărită, judecată ori privată de libertate pentru această infracțiune.

În acest sens au opinat *curțile de apel* Alba Iulia, Brașov, București — Secția a II-a penală, Galați, Pitești și Târgu Mureș, *tribunalele* București, Călărași, Ialomița, Giurgiu, Teleorman, Dolj, Gorj, Constanța și Arad și *judecătoriile* Roman, Onești, Buftea, Giurgiu, Zimnicea și Baia Mare.

În **opinia contrară** s-a apreciat că pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă trebuie executată de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă.

În acest sens, au comunicat puncte de vedere *Curtea de Apel* Timișoara, *tribunalele* Ilfov și Timiș și *Judecătoria* Turnu Măgurele.

Răspunsurile *curților de apel* Brașov, Cluj, Constanța, Iași, Oradea și Suceava, ale *tribunalelor* Brașov, Covasna, Bistrița-Năsăud, Cluj, Maramureș, Sălaj, Tulcea, Olt și Mehedinți și ale *judecătoriilor* Brașov, Făgăraș, Rupea, Sfântu Gheorghe, Târgu Secuiesc, Întorsura Buzăului, Zărnești, Turda, Gherla, Bistrița, Năsăud, Beclean, Medgidia, Hârșova, Babadag, Măcin, Reșița, Oravița, Caransebeș, Moldova Nouă, Târgu Jiu, Târgu Cărbunești, Motru, Novaci, Craiova, Băilești, Calafat, Filiași și Segarcea cuprind doar mențiunea neidentificării, în jurisprudența acestora ori, după caz, a instanțelor din circumscripție, a unor hotărâri relevante pentru problema de drept ce face obiectul sesizării.

V. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept supuse examinării.

Departamentul de drept public din cadrul Facultății de Drept a *Universității de Vest din Timișoara*, prin lector univ. dr. Laura Maria Stănilă, a opinat în sensul că, în raport cu jurisprudența instanței supreme în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile, nu este îndeplinită condiția referitoare la faptul că sesizarea trebuie să aibă ca obiect o chestiune de drept ce trebuie să fie o veritabilă problemă de drept.

În acest sens s-a apreciat că sesizarea este admisibilă numai în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege care să fie de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora. Or, dispozițiile legale cu privire la care s-a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție sunt clare și lipsite de echivoc. În legătură cu această condiție, în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție s-a reținut faptul că „sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, conform art. 475 din Codul de procedură penală, trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate” (**Înalta Curte de Casație și Justiție**, Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016).

S-a arătat că, în speța de față, dispozițiile legale sunt lipsite de echivoc: potrivit art. 74 alin. (1) din Legea nr. 302/2004, „Persoana predată ca efect al extrădării nu va fi nici urmărită, nici judecată, nici deținută în vederea executării unei pedepse, nici supusă oricărei alte restricții a libertății sale individuale, pentru orice fapt anterior predării, altul decât cel care a motivat extrădarea”. De asemenea, potrivit art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004, „persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte”.

Excepțiile de la această regulă sunt prevăzute de art. 74 alin. (1) lit. a) și b) din Legea nr. 302/2004, care prevăd că persoana poate fi urmărită, judecată sau deținută, prin excepție, „dacă statul care a predat-o consimte” [lit. a)], sau dacă „având posibilitatea să o facă, persoana extrădată nu a părăsit, în termen de 45 de zile de la liberarea sa definitivă, teritoriul României ori dacă a revenit în România după ce a părăsit teritoriul statului român” [lit. b)]. În același sens sunt și dispozițiile art. 117 alin. (4) lit. c) din Legea 302/2014, potrivit cărora „când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru

în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit”.

S-a menționat că în speța care a generat problema dedusă judecării rezultă că, ulterior aprobării extrădării condamnatului din Austria la data de 4.06.2019, față de condamnat au fost emise de către Judecătoria Timișoara două mandate de executare, ca urmare a descontopirii pedepsei rezultante și eliminării din pedeapsa rezultantă a pedepsei nerecunoscute de autoritățile străine: un mandat de executare activ pentru pedeapsa rezultantă de 9 luni de închisoare în regim de detenție și un mandat de executare pentru pedeapsa de 1 an închisoare în regim de detenție, pedeapsă aplicată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 335 alin. (1) din Codul penal (mandat de executare în așteptare, emis pentru pedeapsa nerecunoscută de autoritățile străine).

S-a susținut că, raportat la dispozițiile legale, modul de executare a celor două mandate de executare va fi următorul:

Primul mandat de executare aferent pedepsei de 9 luni de închisoare (activ) se execută ca urmare a extrădării condamnatului, iar ulterior executării sau considerării ca executată a acestei pedepse se va activa cel de-al doilea mandat de executare.

Al doilea mandat de executare a pedepsei (pedeapsă pentru care s-a refuzat extrădarea) va fi pus în executare în a 45-a zi de la momentul punerii definitive în libertate a persoanei condamnate, dacă persoana în cauză a avut posibilitatea să părăsească teritoriul României și nu a făcut acest lucru sau dacă s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit, chiar dacă pedeapsa din cuprinsul acestuia nu a constituit temei al extrădării.

În caz contrar, faptul că la un moment dat persoana condamnată s-a aflat pe un teritoriu străin care nu recunoaște și pedeapsa din cuprinsul ultimului mandat ar face ca aceasta să nu mai execute niciodată un mandat valabil pe teritoriul României, aspect de neacceptat.

Prin urmare, atâta vreme cât persoana condamnată se află pe teritoriul României, aceasta va trebui să execute ambele mandate, cel de-al doilea devenind activ după executarea primului mandat, cu respectarea art. 117 din Legea nr. 302/2004.

Eventualul spor suplimentar de pedeapsă pe care persoana l-ar avea de executat urmând această soluție va putea fi înlăturat pe calea formulării unei contestații la executare, după începerea executării pedepsei ce face obiectul celui de-al doilea mandat, ocazie cu care se va putea solicita o nouă contopire a pedepselor și deducerea la zi a perioadei executate anterior. Prin urmare, nu se pune problema unei agravări a situației juridice a persoanei condamnate.

Față de aceste considerente, s-a apreciat că intervenția instanței supreme nu se justifică în cauză, aceasta putând fi legitimă doar în situația în care s-ar tinde la clarificarea înțelesului uneia sau mai multor norme juridice ambigue sau complexe, al căror conținut sau succesiune în timp poate da naștere la dificultăți rezonabile de interpretare pe cale judecătorească, afectând, în final, unicitatea aplicării lor de către instanțele naționale, după cum s-a reținut în Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017.

VI. Opinia Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Prin Adresa nr. 542/C/854/III-5/2020, Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a comunicat punctul său de vedere asupra chestiunii de drept a cărei rezolvare de principiu s-a solicitat.

Prin opinia transmisă la dosarul cauzei s-a arătat că din analiza încheierii de sesizare a Înaltei Curți rezultă că solicitarea aparține Tribunalului Timiș, investit să soluționeze cauza în

ultimă instanță (contestație), iar cu privire la problema de drept invocată nu au fost pronunțate anterior de către instanța supremă hotărâri prealabile sau în recurs în interesul legii, aceasta nefăcând nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

S-a opinat că în cauză nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind existența unei veritabile chestiuni de drept de care să depindă soluționarea cauzei și care să necesite lămuriri sau interpretări.

S-a arătat că această condiție a fost consacrată jurisprudențial de Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală prin deciziile nr. 5 din 10 februarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016, nr. 6 din 2 martie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016, nr. 19 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017, nr. 20 din 14 iunie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 10 iulie 2017, nr. 2 din 8 februarie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 307 din 5 aprilie 2018, și nr. 17 din 24 septembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 875 din 30 octombrie 2019.

În cuprinsul acestor hotărâri s-a arătat că scopul procedurii reglementate de art. 475 din Codul de procedură penală este de a da dezlegări asupra unor veritabile și dificile probleme de drept.

Astfel, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții.

Interpretarea urmărește cunoașterea înțelesului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, astfel încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate.

Pe cale de consecință, s-a considerat admisibilă întrebarea în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile doar în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora, nu și în situația în care se solicită completarea legii.

Referitor la întrebarea formulată prin încheierea de sesizare, s-a susținut că nu reprezintă o reală problemă generată de dificultăți de interpretare a unor dispoziții legale ori de opinii divergente exprimate și argumentate juridic.

În concret, se solicită a se lămurii aplicabilitatea art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004, republicată, în ipoteza în care cererea de punere în executare a unui mandat european de arestare emis de autoritățile judiciare române, în scopul executării unei pedepse rezultante privative de libertate, stabilită pentru mai multe infracțiuni, a fost admisă doar în parte de statul solicitat (Austria).

Astfel, pentru una dintre pedepsele aplicate definitiv de către autoritățile judiciare române și inserate în cuprinsul mandatului european de arestare, cererea de predare a condamnatului a fost respinsă, motivat de faptul că în legislația statului solicitat infracțiunea pentru care s-a aplicat pedeapsa ce urmează a fi executată în România nu este prevăzută de legea penală (infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere).

Pe de altă parte, s-a arătat că este necesar a se clarifica dacă în această situație pedeapsa pentru care cererea de predare a fost respinsă trebuie executată sau nu de către persoana condamnată, după executarea pedepsei/pedepselor pentru care statul austriac a dispus predarea.

Prevederea legală în discuție [art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004] consacră regula specialității care guvernează predarea în baza unui mandat european de arestare, regulă preluată din materia extrădării, și care interzice urmărirea, judecarea sau privarea de libertate a unei persoane predate autorităților române pentru o altă faptă anterioară predării, cu excepția cazului în care statul membru de executare consimte în acest sens.

Dispoziția legală la care face referire instanța de sesizare are în vedere alte fapte decât cele care au reprezentat obiectul mandatului european de arestare, fapte care nu au fost semnalate autorității judiciare de executare la momentul formulării cererii de predare, nefiind menționate în cuprinsul mandatului european de arestare.

Ipoieza descrisă de instanța de sesizare nu are ca premisă o atare situație întrucât fapta la care se face referire (infracțiunea de conducere a unui vehicul fără permis de conducere) a fost avută în vedere la emiterea mandatului european de arestare de către autoritățile judiciare române, solicitarea de predare fiind respinsă de statul austriac.

S-a arătat că, în acest caz, incidența dispoziției legale invocate în cuprinsul sesizării, art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, nu poate fi pusă în discuție, simpla lectură a acesteia fiind suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, și anume că se au în vedere alte fapte decât cele care au constituit temeiul emiterii mandatului european de arestare.

În contextul arătat s-a considerat că întrebarea formulată de Tribunalul Timiș nu se circumstanțiază unei veritabile probleme de drept, întrucât prevederea legală a cărei interpretare se solicită este clară, iar aplicabilitatea acesteia în cauză nu necesită lămuriri, prin urmare nu se justifică o dezlegare din partea instanței supreme în procedura pronunțării unei hotărâri prealabile.

S-a mai arătat că din modul în care a fost formulată întrebarea se observă că instanța de sesizare urmărește a afla dacă pedeapsa pentru care s-a respins cererea autorităților române de predare mai poate fi pusă în executare în România și eventual în ce condiții, ceea ce ar echivala cu soluționarea cauzei. Or, nu este permis a se apela la această procedură judiciară pentru a primi de la instanța supremă rezolvarea concretă a cauzei.

De asemenea, s-a susținut că un alt argument în favoarea inadmisibilității sesizării îl reprezintă lipsa punctului de vedere al instanței care a formulat-o, respectiv a abordărilor neunitare care ar susține un demers de unificare a practicii judiciare.

VII. Examenul jurisprudenței în materie

1. *Jurisprudența națională relevantă*

În materialul transmis de curțile de apel a fost identificată Sentința penală nr. 119 din 27.06.2018, pronunțată de Tribunalul Gorj — Secția penală, prin care s-a constatat că există o imposibilitate obiectivă de executare a pedepsei de 1 an și 6 luni închisoare, întrucât condamnatul nu a fost extrădat de autoritățile străine pentru executarea acelei pedepse.

2. *Jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție*

2.1. Din perspectiva deciziilor obligatorii, menite să asigure unificarea practicii judiciare, nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

2.2. În ceea ce privește deciziile de speță, documentarea prealabilă întocmirii prezentului raport nu a permis identificarea unor hotărâri judecătorești relevante în raport cu problema de drept analizată.

3. *Jurisprudența Curții Constituționale*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

VIII. *Jurisprudența relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului*

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

IX. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție este în sensul inadmisibilității sesizării, întrucât nu este îndeplinită condiția de admisibilitate privind existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei.

În argumentarea opiniei exprimate s-a arătat că dispozițiile art. 117 din Legea nr. 302/2004 nu sunt aplicabile în speță și, în consecință, interpretarea acestora pe calea hotărârii prealabile nu are aptitudinea de a influența soluționarea pe fond a cauzei, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție devenind inadmisibilă pentru neîndeplinirea condiției de admisibilitate anterior enunțate.

S-a arătat că, în conformitate cu jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de existența unei legături de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, condiție care presupune, în esență, ca soluția pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție în cadrul mecanismului reglementat în dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală să producă efecte concrete asupra modului de rezolvare a fondului cauzei.

În acest sens, în considerentele Deciziei nr. 15/2019, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a subliniat că soluționarea pe fond a unei cauze depinde de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării numai atunci când decizia instanței supreme produce un efect concret asupra conținutului hotărârii instanței de trimitere.

În considerentele Deciziei nr. 21/2019, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, reiterând propria jurisprudență, a reținut că admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. În raport cu jurisprudența invocată a Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, interpretarea unei dispoziții legale care nu este aplicabilă într-o cauză nu produce niciun efect concret asupra conținutului hotărârii instanței de trimitere și nu are consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Or, interpretarea dispozițiilor art. 117 din Legea nr. 302/2004 — care sunt inaplicabile în speță — nu poate influența soluționarea pe fond a cauzei, nefiind îndeplinită condiția de admisibilitate constând în existența unei relații de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei, în accepțiunea conferită de jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală.

De asemenea, s-a mai menționat că dispozițiile art. 117 din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată, reglementează regula specialității în materia mandatului european de arestare. În acest context s-a susținut faptul că, deși instanța de trimitere se referă la „extrădare”, problematica ridicată în cauză și dispozițiile legale a căror interpretare este solicitată pe calea sesizării prealabile se referă la mandatul european de arestare.

S-a arătat că, în cazul mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate, regula specialității nu privește infracțiunile care formează obiectul mandatului european de arestare, ci infracțiuni anterioare diferite, neincluse în cererea de predare a persoanei solicitate.

În art. 27 al Deciziei-cadru a Consiliului din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI) este reglementată regula specialității.

În conformitate cu art. 27 alin. (1) și (2) din Decizia-cadru 2002/584/JAI:

(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alin. (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune săvârșită înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

În explicarea sensului noțiunii de infracțiune, „alta decât cea care a motivat predarea”, Curtea de Justiție a Uniunii Europene, prin Hotărârea din 1 decembrie 2008, pronunțată în Cauza C-388/08 PPU (*Leymann și Pustovarov*), face referire la art. 10 din Convenția elaborată în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, din 27 septembrie 1996 (convenție înlocuită de Decizia-cadru 2002/584/JAI). În acest sens, în paragraful 67 al hotărârii menționate, Curtea de Justiție a Uniunii Europene a reținut că excepțiile prevăzute la art. 27 alin. (1) și alin. (3) lit. a)—g) din decizia-cadru reiau excepțiile care erau prevăzute în convențiile anterioare privind extrădarea, în special pe cele din Convenția din 1996. Excepțiile menționate la art. 27 alin. (3) lit. b)—d) din decizia-cadru corespund excepțiilor prevăzute la art. 10 alin. (1) lit. a)—c) din această convenție.

Art. 10 din Convenția elaborată în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, este denumit „fapte diferite de cele care au motivat cererea de extrădare”.

Așadar, s-a menționat că prin noțiunea de infracțiune, „alta decât cea care a motivat predarea”, se înțelege o infracțiune, „alta decât cea care a motivat cererea de predare”. Interpretarea art. 27 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, din perspectiva jurisprudenței Curții de Justiție a Uniunii Europene, a denumirii și a conținutului art. 10 din Convenția elaborată în baza articolului K.3 din Tratatul privind Uniunea Europeană, privind extrădarea între statele membre ale Uniunii Europene, conduce la concluzia că, în materia mandatului european de arestare, regula specialității privește infracțiuni anterioare predării, diferite de infracțiunile care au motivat cererea de predare. (Infracțiunile care motivează cererea de predare sunt infracțiunile pentru care se solicită predarea și care formează obiectul mandatului european de arestare.)

În consecință, în ipoteza mandatului european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate, regula specialității nu operează cu privire la infracțiunile care formează obiectul mandatului european de arestare și care au fost incluse în cererea de predare a persoanei solicitate, ci operează cu privire la infracțiuni anterioare diferite, pentru care nu s-a solicitat predarea și care nu au motivat cererea de predare.

Problematica regulii specialității nu include în sfera sa ipoteza în care autoritatea judiciară emitentă a solicitat predarea în baza unui mandat european de arestare emis în scopul executării unei pedepse privative de libertate, iar autoritatea judiciară de executare a refuzat predarea persoanei solicitate în scopul executării unei anumite pedepse privative de libertate aplicate pentru o infracțiune care nu îndeplinește condiția dublei

incriminări. O astfel de infracțiune a motivat cererea de predare și, în consecință, nu intră sub incidența regulii specialității.

Totodată, s-a arătat că examinarea încheierii de sesizare conduce la concluzia că, în cauză, autoritatea judiciară de executare a refuzat predarea persoanei solicitate în scopul executării unei pedepse privative de libertate aplicate pentru o infracțiune concurentă, inclusă în mandatul european de arestare emis de autoritatea judiciară română — infracțiune care a motivat cererea de predare, în sensul art. 27 din Decizia-cadru 2002/584/JAI —, autoritatea judiciară de executare constatând că nu este îndeplinită condiția dublei incriminări.

În conformitate cu art. 4 pct. 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI, în cazul infracțiunilor prevăzute la art. 2 alin. (4³), autoritatea judiciară de executare poate refuza executarea mandatului european de arestare atunci când fapta care stă la baza mandatului european de arestare nu constituie o infracțiune, în conformitate cu dreptului statului membru de executare.

Infracțiunea concurentă, pentru care autoritatea judiciară de executare a constatat neîndeplinirea condiției dublei incriminări și a refuzat cererea de predare formulată de autoritatea judiciară română, reprezintă o faptă care stă la baza mandatului european de arestare în sensul art. 4 pct. 1 din Decizia-cadru 2002/584/JAI și o infracțiune care a motivat cererea de predare, în accepțiunea art. 27 din aceeași decizie-cadru.

În consecință, s-a opinat că regula specialității reglementată în art. 117 din Legea nr. 302/2004 nu este aplicabilă în cazul acestei infracțiuni.

Efectele refuzului de predare dispus de autoritatea judiciară de executare pentru o pedeapsă privată de libertate aplicată pentru o infracțiune concurentă care formează obiectul mandatului european de arestare emis de autoritatea judiciară română nu pot fi examinate în cadrul problematicii regulii specialității, întrucât această regulă nu este incidentă în cazul infracțiunilor care au motivat cererea de predare, respinsă pentru neîndeplinirea condiției dublei incriminări.

X. Dispoziții legale incidente

Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată

Art. 117. — Regula specialității

„(1) Consimțământul pentru urmărirea, judecarea, condamnarea sau deținerea unei persoane de către autoritățile române pentru alte fapte comise anterior predării acesteia în baza unui mandat european de arestare se prezumă că a fost dat de către acele state membre care au transmis o notificare în acest sens Secretariatului general al Consiliului Uniunii Europene, dacă autoritatea judiciară de executare nu dispune altfel prin hotărârea de predare.

(2) Cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul membru de executare o consimte. În acest scop, autoritatea judiciară română emitentă va prezenta autorității judiciare de executare o cerere de autorizare, însoțită de informațiile prevăzute la art. 87 alin. (1).

(3) În relația cu alte state membre decât cele prevăzute la alin. (1), consimțământul autorității judiciare române de executare este necesar. În acest sens, judecătorul competent se pronunță, prin încheiere definitivă, dată în camera de consiliu, fără citirea părților, în termen de cel mult 30 de zile de la primirea cererii, fără a aduce atingere garanțiilor la care se referă art. 98.

(4) Dispozițiile alineatelor anterioare nu se aplică atunci când intervine una dintre următoarele circumstanțe:

a) când persoana urmărită a renunțat în mod expres în fața autorității judiciare de executare la regula specialității, înaintea predării;

b) când persoana urmărită a renunțat, după predare, să recurgă la regula specialității în legătură cu anumite infracțiuni anterioare predării sale. Declarația de renunțare la regula specialității se dă în fața autorității judiciare competente a statului membru emitent, întocmindu-se un proces-verbal conform dreptului intern al acestuia. Persoana urmărită are dreptul de a fi asistată de un avocat. Renunțarea la regula specialității trebuie să fie voluntară și în deplină cunoștință de cauză asupra consecințelor acesteia;

c) când, având posibilitatea să părăsească teritoriul statului membru căruia i-a fost predată, persoana în cauză nu a făcut acest lucru în termen de 45 de zile de la punerea sa definitivă în libertate sau s-a întors pe acest teritoriu după ce l-a părăsit;

d) când infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă privativă de libertate;

e) când la terminarea procesului penal nu se aplică o pedeapsă privativă de libertate sau o măsură de siguranță.”

Decizia-cadru a Consiliului Uniunii Europene din 13 iunie 2002 privind mandatul european de arestare și procedurile de predare între statele membre (2002/584/JAI)

Articolul 27 — Eventuala urmărire penală pentru alte infracțiuni

„(1) Fiecare stat membru poate notifica Secretariatului General al Consiliului că, în relațiile sale cu alte state membre care au dat aceeași notificare, se prezumă că s-a dat consimțământul pentru ca o persoană să fie urmărită penal, condamnată sau deținută în vederea executării unei pedepse sau a unei măsuri de siguranță privative de libertate, pentru o infracțiune comisă înaintea predării acesteia, alta decât cea care a motivat predarea, cu excepția situației în care, într-un anumit caz, autoritatea judiciară de executare dispune în alt mod în decizia sa de predare.

(2) Cu excepția cazurilor prevăzute la alineatele (1) și (3), o persoană care a fost predată nu poate fi urmărită penal, condamnată sau privată de libertate pentru o infracțiune comisă înaintea predării sale, alta decât cea care a motivat predarea sa.

(3) Alineatul (2) nu se aplică în următoarele cazuri:

(a) atunci când persoana nu a părăsit teritoriul statului membru căruia i-a fost predată în patruzeci și cinci de zile de la data eliberării sale definitive, deși a avut posibilitatea să o facă, sau atunci când s-a reîntors aici după ce l-a părăsit;

(b) infracțiunea nu este sancționată cu o pedeapsă sau măsură de siguranță privative de libertate;

(c) procedura penală nu duce la aplicarea unei măsuri care să restrângă libertatea individuală a persoanei;

(d) atunci când persoana este pasibilă de o pedeapsă sau de o măsură care nu implică privarea de libertate, în special o pedeapsă pecuniară sau o măsură echivalentă, chiar dacă această pedeapsă sau măsură este susceptibilă de restrângerea libertății sale individuale;

(e) atunci când persoana a acceptat să fie predată, renunțând, după caz, în același timp și la principiul specialității, în conformitate cu articolul 13;

(f) atunci când persoana a renunțat în mod expres, după predarea sa, să beneficieze de principiul specialității pentru fapte specifice anterioare predării sale. Renunțarea se face în fața autorităților judiciare competente ale statului membru emitent și se consemnează în conformitate cu dreptul intern al acestui stat. Aceasta este redactată astfel încât să reiasă că persoana în cauză a exprimat-o în mod liber și în deplină cunoștință a consecințelor acesteia. Persoana are dreptul, în acest scop, să fie asistată de un avocat;

(g) atunci când autoritatea judiciară de executare care a predat persoana își dă consimțământul, în conformitate cu alineatul (4). (...)”

XI. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Analizând chestiunea de drept supusă dezlegării, judecătorul-raportor a apreciat că se impune admiterea sesizării și stabilirea că regula specialității este aplicabilă unor chestiuni ce nu au fost supuse evaluării autorității judiciare solicitate. Pedeapsa pentru care extrădarea sau punerea în executare a mandatului european de arestare a fost respinsă va putea fi executată ulterior și succesiv, conform art. 117 alin. (4) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, republicată.

XII. Înalta Curte de Casație și Justiție

Examinând sesizarea formulată de Tribunalul Timiș — Secția penală, raportul întocmit de judecătorul-raportor și chestiunea de drept ce se solicită a fi dezlegată, reține următoarele:

Cu privire la admisibilitatea sesizării

Potrivit dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, dacă în cursul judecății un complet de judecată investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, constatând că există o chestiune de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective și asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii în curs de soluționare, va putea solicita Înaltei Curți de Casație și Justiție să pronunțe o hotărâre prin care să se dea rezolvare de principiu chestiunii de drept cu care a fost sesizată.

În raport cu textul legal evocat se constată că admisibilitatea unei sesizări în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este subsumată îndeplinirii cumulative a trei condiții, respectiv:

— **existența unei chestiuni de drept** care să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii;

— soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării;

— existența unei cauze aflate în cursul judecății în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat.

Examinând îndeplinirea acestor condiții în cauză, se constată că instanța care a formulat sesizarea este Tribunalul Timiș, iar acesta este investit cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, respectiv cu contestația declarată de condamnatul I.B.A. împotriva Sentinței penale nr. 3.378 din 24.10.2019, pronunțată de Judecătoria Timișoara.

Din cuprinsul încheierii instanței de trimitere a rezultat că obiectul sesizării îl vizează următoarea chestiune de drept: *„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității — «cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte» —, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă”.*

Cu referire la condiția negativă impusă de art. 475 din Codul de procedură penală, respectiv asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării să nu se fi statuat anterior printr-o hotărâre prealabilă și să nu formeze obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, se constată că această condiție de admisibilitate este îndeplinită.

În ceea ce privește condiția *existenței unei chestiuni de drept* de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei respective, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală apreciază că aceasta nu este îndeplinită.

În mod constant în jurisprudența sa, Completul pentru dezlegarea unor probleme de drept în materie penală al Înaltei Curți de Casație și Justiție a statuat că scopul procedurii pendinte este de a da dezlegări unor veritabile și dificile probleme de drept.

Din această perspectivă se reține că în jurisprudența Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală s-a statuat, prin Decizia nr. 5 din 10 februarie 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 183 din 11 martie 2016), că „(...) interpretarea urmărește cunoașterea înțeleșului exact al normei, clarificarea sensului și scopului acesteia, așa încât procedura prealabilă nu poate fi folosită în cazul în care aplicarea corectă a dreptului se impune într-un mod atât de evident, încât nu lasă loc de îndoială cu privire la modul de soluționare a întrebării adresate”.

În egală măsură, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, prin Decizia nr. 6 din 2 martie 2016 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 287 din 15 aprilie 2016), că „(...) sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție conform art. 475 din Codul de procedură penală trebuie efectuată doar în situația în care, în cursul soluționării unei cauze penale, se pune problema interpretării și aplicării unor dispoziții legale neclare, echivoce, care ar putea da naștere mai multor soluții. Pe cale de consecință, este admisibilă întrebarea, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, doar în cazul unei dificultăți reale de interpretare a textelor de lege, care este de natură a naște o îndoială rezonabilă asupra conținutului acestora”.

De asemenea, reiterând propria jurisprudență, Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, prin Decizia nr. 19 din 14 iunie 2017 (publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 494 din 29 iunie 2017), că „(...) în situația în care o simplă lectură a textelor legale a căror interpretare se solicită este suficientă pentru a înțelege voința legiuitorului, o intervenție din partea instanței supreme nu este necesară (Decizia nr. 19 din 27 septembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 874 din 1 noiembrie 2016)”.

Pentru considerentele anterior expuse, constatând că nu sunt îndeplinite cumulativ condițiile de admisibilitate prevăzute de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală, în temeiul art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Tribunalul Timiș — Secția penală, în Dosarul nr. 21.263/325/2019, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: *„Interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 117 alin. (2) din Legea nr. 302/2004 privind cooperarea judiciară internațională în materie penală, care reglementează regula specialității — «cu excepția cazurilor menționate la alin. (1) și (4), persoana predată autorităților române nu va putea fi urmărită, judecată sau privată de libertate pentru o altă faptă anterioară predării decât dacă statul de executare o consimte» —, cu raportare la situația ce face obiectul prezentei cauze, în care statul de trimitere refuză extrădarea pentru executarea uneia din infracțiunile aflate în concurs, pentru care persoana este condamnată, fiind necesar a se clarifica dacă pedeapsa pentru care extrădarea a fost respinsă va trebui să fie executată sau nu de către persoana condamnată după executarea pedepsei pentru care extrădarea a fost admisă”.*

Obligatorie de la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I, potrivit art. 477 alin. (3) din Codul de procedură penală. Pronunțată în ședință publică astăzi, 28 mai 2020.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE
ȘI JUSTIȚIE
judecător **DANIEL GRĂDINARU**

Magistrat-asistent,
Mădălin Marian Pușcă

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2020 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

